

נראים לא רע, רק קצת בודדים

הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה מצאה שתחלת החיים במחוז ירושלים היא הגבוהה ביותר בארץ, ושיעור ההתאבדות הוא הנמוך ביותר. טור הדש

במושבה הגרמנית, ירושלים. אפילו רכבת קלה לא תוכל לקלקל צילום: איל סאול

חיים. כמיוחד של נשים זקנות. אני כבר די קרובה למוצע הזה, ואני מתכוונת לעבור אותה, לא בעזרת השם אלא בעזרת שימוש במערכות השירותים הרבות שעמדת כיום לרשותן של נשים זקנות.

לסטטיסטיקה מצאה שתחלת החיים במחוז ירושלים היא הגבוהה ביותר בארץ: ממוצע של 80.1 שנים (לנשים 81.8), זאת למרות הדמה הסוציאקונומית הלא גבוהה וצפיפות הייור של חלק ניכר מהתושבים (בדרך כלל רמה גבוהה מקטיגה את תחלת החיים). היא גם מצאה ששיעור ההתאבדות באזור ירושלים הוא הנמוך ביותר בארץ. תאמינו או לא, אבל יש לזה קשר עם מקומם של חדרים באוכלוסייה הירושלמית (את הערים תושבי מוזרח העיר הלשכה לסטטיסטיקה לא כללה במחקר). תאמינו או לא, אבל בכל קבוצה אתנית או תרבותית יש כל מיני בני אדם – טובים ורעים, מיפשים וכחמים, מעונים וגסים, קמצנים ונדיבים, אלימים וסובלניים. אפילו בין החרדים הכי חרדים (אני מכירה כמה, ואני מכירה גם כמה ליברלים שנשמי עים פנאטיים כשהם מדברים על מתנחלים ועל רתיסו, אני חושבת שירושלים היא העיר המעניינת ביותר בארץ, הוקא בגלל האוכי לוסיה הכליכך לא אוידיה שלה.

מוענים ש'חרזתים משתלטים על ירד שלים'. המצב פשוט: לרתיים יותר חשוב לגור בירושלים מאשר לאנשים לא רתיים. הילדים והנכדים שלהם נשארים לגור בעיר הזאת, מקימים משפחות גדולות, מייסדים בתי כנסת, בתי ספר, מרכזים קהילתיים. יש בירושלים קבוצה שלמה של אנשים זקנים משכילים שבניהם וגכריות נמשו את ירושלים. חלק מהם פורפוסורים בדימוס, הפאסי, אמנים, מרענים – אנשים שהגיעו לירושלים בנעוריהם ללמוד באוניברסיטה העברית, שהיתה או האוניברסיטה היהודית בארץ, אני פוגשת אותם בקונצרטים של מוסיקה קלאית – סית – יש בירושלים היצע מרהים של קונצ'רטים – הם נראים לא רע, רק קצת בודדים. ירושלים התרגלה להיות בודדת, מיוחדת, לא לגמרי ישראלית. נזמך לי להודקו בעיר הזאת.

לחיות אשה, להודקו ולגור בירושלים – זה נשמע כמו מתכון לאסת. אבל תוך שאני מקיימת את כל השלושה אני מופתעת לגלות איזה מול יש לי שזה קורה עכשיו. בתוך מוזות המחאה הפמיניסטית כראי אוילי לעצור רגע ולהודות שכיום חיים של נשים בישראל בכלל, ונשים זקנות בפרט, גם בעלות הכנסה נמוכה, הם טובים יותר בה משויו חיות של אמתינו וסבתותינו. זה נכון במיוחד לנשים שעברו ומקבלות קצבת זקנה – פנסיה בלעז – הכסף המופלא הזה שנכנס כל חודש לנכס בלי צורך לקום מדי בקור לעבודה. עם הכסף הזה, יחד עם קצבת הכיסוח הלאומי, אפשר לאכול, לגור, לבלות, ללמוד, לנסוע ולהיות מחויים אם רק יודעים איך לקנות במקום ובזמן הנכון – בשוק, באינטרנט, במבצעים הנחות לגיל הזהב, בחודות גנדליות של תזמורת, בכרטיסי מיסה מוחלים – אפשריות אמתינו וסבתותינו לא חלמו עליהן.

אפשר לעשות זאת עם תכרות או לבד; פשוט מודים לראות את כל הנשים הזקנות האלה שמתגונבות להן בעולם, מטיילות, הולכות למוזיאונים, מתגודדות כאכסניות נוער מטופחות והייתי לאחדנה באחת כואת בווינה, בקור של מינס 5, נסעתי לראות את תערוכת הצורים של ברויגל. הכל בגלל רשימה של חדר בודשיין שהתפרסמה בעיתון הזה.

הכל טוב ויפה, אבל למה בירושלים? העיר הזאת שמלאה חדרים וערכים, שאין בה יש ולא נדך ואומרים שהיא לא נקיה, העיר הזקנה והחונקת שאין בה שום הדגשת העש? ולא גביר אף מלה על ראש העיר החדש; מי יודע לאן העברים יירדו?

שוב, היה נזמך אילו היה בירושלים יש או נדך, אבל לעומת זאת, את האוויר של ירושלים שום ראש עיר לא יצליח לקלקל. כשהאוויר הזה נכנס לך לריאות הוא עושה אותך קליל ומאושר, אפילו באמצע החורף. ירושלים היא עיר עם אופי, עיר עם סגן, נון, מסוככת אבל אצילה, זקנה וגאוותנית אבל עדינה ומיוחדת. את היופי המיוחד של בנייני האבן ועל העצים העתיקים במסכה הגרמנית והיוונית ואת הקסם של שכונת

עין כרם אפילו רכבת קלה (בקרוב?) לא תוכל לקלקל. גם את הטילת החדשה המקיטימה, שהוקמה על פסי הרכבת בין המושבה הגרמנית לאצטדיון קולקו, אי אפשר לקלקל. מוכרר עד ערב היא מלאה מטיילים, רצים, רוכבי אופניים, מטיילי כלבים, צוערי הליו – מה לא. ועל הטילת של אר מוז הנציב לא נדבר מחשש לעין הדע. משם אפשר לראות את הנחף היפה ביותר בעולם. אני הולכת לשם כמתיני לראות את פריחת החצבים, ובשאר ימות השנה סתם כדי להי רגיש גבוהה.

לפעמים אני גם הולכת דרך שדרת גו הפעמוני, שסוף סוף הצמיחה אפיריון ארוך, קפס פרחים, מתוך עמידיה הגבוהים ות

עין כרם אפילו רכבת קלה (בקרוב?) לא תוכל לקלקל. גם את הטילת החדשה המקיטימה, שהוקמה על פסי הרכבת בין המושבה הגרמנית לאצטדיון קולקו, אי אפשר לקלקל. מוכרר עד ערב היא מלאה מטיילים, רצים, רוכבי אופניים, מטיילי כלבים, צוערי הליו – מה לא. ועל הטילת של אר מוז הנציב לא נדבר מחשש לעין הדע. משם אפשר לראות את הנחף היפה ביותר בעולם. אני הולכת לשם כמתיני לראות את פריחת החצבים, ובשאר ימות השנה סתם כדי להי רגיש גבוהה.

לפעמים אני גם הולכת דרך שדרת גו הפעמוני, שסוף סוף הצמיחה אפיריון ארוך, קפס פרחים, מתוך עמידיה הגבוהים ות

כיו בירושלים יש כוכב. אפילו בחן הסטנוני של שוק מתנה יורה יש כוכב. אבל זהו כוכב של תבונה, של יישוב הדעת. יש בני ירושלים, במיוחד באזור המרכז, אויודת שלווה אירופית, אם תסלחו לי, וזה תורם לאיכות